

Matka Mielenterveyden keskusliiton mestaruusturnaukseen

Kaikki alkoi syksyllä Nuorisotalolla perjantaina, kun joukkue kokoontui aloittaa harjoitukset. Tavoitteena oli parantaa pronssia kirikkaammaksi mitallista kohti kultaa. Kovasti joka perjantai tempo oli kova vaikka alku oli sitä hakemista, kun kesällä ei tullut harjoiteltua, mutta otteet paranivat kerta toisensa jälkeen. Itsellä oli tärkeää, että sain harjoiteltua niissä harjoituksissa Taiteilijakodin ohjaaja vastaan tiukoissa väännöissä, että osaan oikealla tavalla voittaa kaksinkamppailuja voimalla ja juoksulla.

Palaverit Hyviksellä joukkueen kesken ja Hyviksen työntekijän ja joukkueen johtajan kanssa auttoivat ymmärtämään mitä kukin tekee joukkueessa ketä hyökkää ja ketä puolustaa ja mistä saadaan rahat siihen unelmaan, mikä meillä oli mielessä. Helppoa ei ollut saada mitään ilmaiseksi vaan kova jalkatyö onneksi palkittiin sponsoreilla ja kiitos siitä kuuluu pelaajille. Saimme kyydin ja pelipaidat ja muut tarvikkeet, että pystyimme pärjäämään siellä.

Keväällä kaikilla oli hyvä näkemys myös itsellä, kun pääsin joka harjoitukseen osallistumaan ja sain aina hyviä neuvoja harjoitusten alussa tietää, mitä joukkueen kapteeni toivoo ja haluaa minulta ja sitä tuli harjoiteltua eli röhimistä vastustajaa kohtaa ja todellista uhrautumista joka ikiseen tilanteeseen, ettei omissa soinut.

Meitä todella auttoivat harjoitus ottelut Urheilutalolla, että osaamme pelata niissä kaukaloissa, missä ottelut pelataan ja saimme värvättyä heiltä muutama pelaaja mukaan omiin harjoitukseen, josta oli suuri apu joukkueen kasaamiseen ja valmistautumiseen niissä viimeisissä harjoituksissa ennen kohti Tamperetta, joten kaikki oli selvää. Paitsi, että

menetimme viimeisillä hetkillä muutaman pelaajan ennen matkaa, mutta onneksi se ei haitannutkaan niin paljon vaan saimme korvaajat tilalle.

Matka alkoi aikaisin Lauantaina klo 07.30 ja suurin osa pelaajista oli vielä väsyneenä, mutta perillä ollessa kaikki oli valmiina kohti ensimmäistä ottelua joka alkoi klo 10.00 SB Kellokoski/Tuumi vastaan. Se ottelu ei ollut lainkaan helppo joka jo alussa tiesimme. Me muistelimme, että he pelasivat viimeksi kilpasarjassa joka on astetta kovempi sarja kuin Harraste sarja.

Ottelua oli aluksi hakemista ja tasaista, mutta saimme pikku hiljaa maalihanat auki meidän loistavien hyökkääjien avulla. Teimme virheitä, mutta osasimme paikata ne nopeasti, että onnistuimme voittamaan sen kovalla työllä, uskolla ja meidän upeiden kannattajien avulla.

Tauolla meillä oli mukana Hyviksen työntekijä joka auttoi meitä tekemään palauttavia jumppaliikkeitä, että keho jaksaisi pelata seuraavan ottelun. Omatoimisesti itse tein venytysliikkeitä, että jalat jaksaa juosta kilpaa palon tavoittelu tilanteessa.

Toinen ottelu alkoi jo klo 11.00 suhteellisen nopeasti edellisen ottelun jälkeen. Vastaan asettautui KAJAUS, josta tuli räikeiden virheiden saavuttama ottelu. Siitä tuli huolimattomuutta pallon kanssa ja osa syy oli myös tuomareiden, kun he vihelsivät vain meille jäähyjä vaikka osa oli kyseenalaisia. Pelasimme reilua peliä vaikka mailat osuivat toisiimme kohtaan ja sain taas mennä istumaan 2 minuutin jäähyä vaikka omasta mielestä en tehnyt mitään väärää ja he saivat pelata hieman sikaa meitä kohtaa, tuntui että tuomari oli ottanut meidät ja varsinkin minut silmätikuksi ehkä viime vuoden tapahtumien jälkeen. Voitimme kuitenkin maalin erolla heitä kohtaan ja onneksi taito oli meillä.

Saimme vihdoinkin hieman levähtää syömisen ja kahvin merkeissä sekä muut pelaajat saivat jutella keskenään virheitä ja sotasuunnitelmista

viimeiseen alkulohkon peliin. Itse rentouduin vaan jatkoin venyttelyä omatoimisesti. Ennen peliä meillä oli taas jumppaharjoitukset, josta meille oli joka kerta hyötyä ennen kuin ottelu alkoi. Se viimeinen ottelu alkoi klo 12.30 EMY 2 vastaan. Siitä ottelusta tuli tavallaan helppo kun saimme loistavan alun heti alkuun. Olihan tiukkoja hetkiä, kun jouduimme taas alivoimalle kyseenalaisissa jäähyissä, mutta loistavan alivoiman avulla emme joutuneet pulaan. Siitä vaan jatkoimme maalien tekemistä ja voitimme reilusti 7-1 ja aiheestakin, kun olimme yksinkertaisesti parempia.

Alkoi odotus kuka tulee meitä vastaan välierässä ja osa pelaajista kävi uteliaisuudesta katsomassa heidän peliä, josta saimme tietoa, miten voimme voittaa heidät ja päästä sinne finaaliin, sinne unelmaan josta oli jo kulunut 12:sta vuotta, kun Hyvis siellä oli viimeksi.

Ottelu alkoi klo 14.00 ja kenttä vaihtui siinä samalla. Onneksi siinä ottelussa meillä oli eri tuomari, kuin alku lohkon otteluissa. Siinä sai pelata, ettei joka virheestä vihelletty vaan annettiin poikien pelata. Tulihan itselle taas jäähy ja sekin oli itselle yllätys, kun vastustaja astui mailan päälle ja potkaisin palloa ilman mailaa. Yritin siinä selitellä, että vaikeaa on pitää mailaa mukana, kun toinen astuu sen päälle, mutta valitus ei auttanut vaan istumaan mentiin ja todella harmitti, kun olin luvannut, että en ota jäähyjä huolimattomuudella taikka välinpitämättömästi. Onneksi usko ja taito sekä uskomaton maalivahti upeilla torjunnoilla selvisimme vihdoinkin sinne finaaliin ja voih pojat, kun oli riemua niin meidän pelaajilla, kuin uskomattomilla kannattajilla, jotka väsymättömästi jaksoi kannustaa joukkuetta joka ikisessä ottelussa äänekkäästi.

Koitti Se Finaali ottelu klo 18.30, kauan himoittu finaali josta muodostui klassikko- ottelu. Olimme jo menettäneet yhden pelaajan loukkaantumisen takia, joten suunnitelmat olivat menneet uusiksi siinä kohtaan. Harmillisesti menetimme hänet, mutta onneksi meillä oli hyvä korvaava pelaaja siinä kohtaan hyökkääjäksi. Vastus oli tuttu joukkue

samasta alkulohkosta kuin mekin eli SB Kellokoski/Tuumi. Alku oli taas niin kuin viime kerrasta eli hakemista ja puolustamista, siinä ottelussa oli kaikkea, kuten kamppailua. Minäkin sain osansa, kun vastustaja työnsi minut törkeästi laidan yli, mutta ei jäähyä heille tietenkään vaan hetken kuluttua, kun jaksoin nousta sieltä hän varmasti odotti, kun nousen kentän puolelle utelemaan, miksi jäähyä ei tullut niin hän näytti taas minulle jäähyä kun meillä oli liikaa pelaajia kentällä, enkä voinut sitä uskoa. Taas palasin istumaan sinne jäähytuoliin ja haukkumaan siellä tuomarin virhettä ja sitä seuraa mitä hän edusti. Onneksi meillä oli uskomaton maalivahti joka torjui tilanteen kuin tilanteen sekä onneksi tolpatkin oli meidän puolella ja sain huokaista helpotuksesta ja vihaisena tulin kentälle ja aloin tunteella pelaamaan sitä ottelua ja näytin mihin minun voimani ja juoksuni kestää. Otin palon mukaani syötöstä ja lähdin laittaa pitkin kuljettua palloa ja suojasin kädellä ettei kukaan saanut minulta pois sitä vaan he joutuivat rikkomaan minua ja saimme vapaalyönnin ja tuomarikin jopa kiitti hyvästä haastosta. Olimme siinä ottelussa menettäneet toisen pelaajan loukkaantumisen takia, mutta onneksi ykkösketju jaksoi pelata monta minuuttia kun pelaajat lopuivat. Kannustajat antoivat meille viimeisillä minuuteilla voimaa jaksaa voittaa se ottelu vaikka vaikeaa se tekikin, kun kaikilla alkoi olla jo paikat kipeänä. Voitimme tiukan ottelun 2-1 ja kaikki hyppäsivät riemuun ja osa itkuun sekä kannattajat tulivat onnittelemaan meitä. Kävin vielä pyytämässä tuomarilta anteeksi temppuani häntä kohtaan ja myönsin virheeni ja taputtelin ystävällisesti häntä selkään ja sovimme yhdessä, että kaikki on nyt hyvin eikä mikään jäänyt enää harmittamaan toisiamme. Lähtiessä hymyilimme vielä toisillemme

Alkoi odotus, että saisimme sen pokaalin ja odotimme innolla toisen ottelun päättyvän jolloin palkinnot jaettiin. Tunteellinen hetki, kun sain kaulaani kultamitalin sekä koskea himoittuun pokaaliin. Varakapteeni nosti ilmaan sen ja huusimme Hyvis ja alkoi riemu sekä kuvien ottaminen.

Ihmeitä tapahtuu, kun uskoo siihen ja toisiimme ja antamalla parhaansa joukkueen eteen niin se palkitaan aina. Tämä päivä tulen muistamaan aina sekä kaikkien mielestä oikea joukkue voitti Harrastesarjan mestaruuden vuonna 2019. Olimme vaan niin parhaita ja uskomalla kaikkea voi tapahtuu, kun pyytää apua. Ihme on mahdollista.

Tämän kirjoitti turnaukseen osallistunut pelaaja.